

Forslag til folketingsbeslutning om udbud af retten til at efterforske og indvinde olie og gas i Nordsøen efter 2012.
(Beslutningsforslag nr. B 11).

Medlemmer af Folketinget Søren Søndergaard (EL) og Line Barfod (EL) har meddelt mig, at de ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om dagpenge- modtageres og kontanthjælpsmodtageres ret til overenskomstløn under aktivering.
(Beslutningsforslag nr. B 12).

Medlemmer af Folketinget Line Barfod (EL), Keld Albrechtsen (EL), Pernille Rosenkrantz-Theil (EL) og Søren Søndergaard (EL) har meddelt mig, at de ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om deltagelse i arbejdsmiljøforskningsprojekter.
(Beslutningsforslag nr. B 13).

Medlemmer af Folketinget Bodil Kornbek (KRF), Mogens Nørgård Pedersen (KRF) og Tove Videbæk (KRF) har meddelt mig, at de ønsker at stille følgende forespørgsel til indenrigs- og sundhedsministeren:

»Hvilke initiativer vil ministeren iværksætte med henblik på at forebygge uønskede graviditeter og give abortsøgende en bedre rådgivning, så antallet af provokerede aborter reduceres?«
(Forespørgsel nr. F 14).

Medlemmer af Folketinget Keld Albrechtsen (EL), Line Barfod (EL), Pernille Rosenkrantz-Theil (EL) og Søren Søndergaard (EL) har meddelt mig, at de ønsker at stille følgende forespørgsel til trafikministeren:

»Hvad kan ministeren oplyse om udviklingen i den regionale kollektive trafik, herunder omfang, betjening, passagerantal og prisniveau?«
(Forespørgsel nr. F 15).

Den første sag på dagsordenen var:

1) Spørgsmål til ministrene.

Spørgetimen

Formanden:

Til at besvare spørgsmål i spørgetimen i dag har statsministeren udpeget statsministeren og miljøministeren.

Der er indtil dette øjeblik anmeldt to hovedspørgere til statsministeren og to hovedspørgere til miljøministeren. Ønsker flere at tilmelde sig som hovedspørgere? (*Ophold*). Ja, fru Louise Frevert til statsministeren.

De tre hovedspørgere til statsministeren vil få ordet i denne rækkefølge:

1. Keld Albrechtsen
2. Poul Nødgaard
3. Louise Frevert

De to hovedspørgere til miljøministeren vil få ordet i denne rækkefølge:

4. Jørn Jespersen
5. Pernille Blach Hansen

Spm. nr. US 1

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg har bedt om ordet til at stille spørgsmål, fordi jeg synes, at statsministeren står med et ganske alvorligt og voksende problem. Det er et problem, som rækker helt til spørgsmålet om troværdigheden af statsministerens regering og ham selv.

Statsministeren holdt jo i sin tid en berømt grundlovstale om vernetjenester og kammerateri, som vi også havde lejlighed til at drøfte her i salen for et par uger siden. Der kom vi ikke så langt. Siden da har sagen jo været under vældig udvikling bl.a. i Miljøministeriet senest med golfbaner og dambrug og forskellige andre ting.

I sidste uge mandede statsministeren sig så op til at hævde, at der skulle gøres en indsats for at få skabt klare regler vedrørende f.eks. puljenge og ministres deltagelse i konkret sagsbehandling. Men mig bekendt er der ikke sket noget, hverken i forhold til de konkrete sager i Miljøministeriet eller i forhold til generelle regler om vernetjenester og kammerateri, og hvordan det skal undgås i fremtiden.

Jeg synes, det er et voksende problem, og nu vil jeg godt bede statsministeren redegøre for,

hvad regeringen har tænkt sig at gøre for at få løst det problem.

Kl. 13.05

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen): Det er tydeligt, at der er en del, hr. Keld Albrechtsen har misforstået eller slet ikke har forstået. Men jeg værdsætter da naturligvis hr. Keld Albrechtsens omsorg for min og regeringens troværdighed. Jeg kan bare sige til hr. Keld Albrechtsen, at der ikke er noget at være bekymret over. For så vidt angår spørgsmålet om præcisering af de regler, der gælder for bevillingspraksis af puljepenge m.v., er det, jeg har gjort, at sende et brev til finansministeren, hvor jeg har bedt finansministeren kigge på, om der er behov for en sådan præcisering. Så det, jeg har udtalt offentligt, er der også lavet opfølgning på.

Keld Albrechtsen (EL):

Men må statsministeren ikke erkende, at det er en forholdsvis tam reaktion fra statsministerens side? Det smager lidt af, at statsministeren er optaget af at få sagen væk fra sit eget skrivebord. Det kan man måske godt have en vis forståelse for, men det er jo ikke nok.

Statsministeren kom med meget, meget skarpe og i en vis forstand også præcise udmeldinger i sin tid i sin grundlovstale, og jeg tror, at de i virkeligheden er dækkende for alle de gamle partier i deres administration af statsmagten. Kammerateri og vernetjenester har nok gennem årtier været et problem med ministre i dansk statsadministration. Det er der nok ingen tvivl om.

Men statsministeren kom jo og gav den klare melding, at nu skulle det holde op, når partiet Venstres formand blev statsminister. Det gjorde han jo så, men intet er der sket. Jo, der er sket det, at det myldrer ud af skabet med konkrete sager, hvor ministre er under mistanke for at have ydet konkrete vernetjenester i konkrete sager. Og hvad foretager statsministeren sig? Han sender et brev til finansministeren i det håb, at så er han selv fri for at høre mere om det spørgsmål. Men det er ikke nok, hr. statsminister ...

Formanden:

Ja tak!

Keld Albrechtsen (EL):

Vil regeringen virkelig ikke gøre mere, end at statsministeren sender et brev til finansministeren?

Formanden:

Det får vi at høre. Værsgo til statsministeren.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg er fuldstændig uenig i hr. Keld Albrechtsens beskrivelse af forholdene. Jeg vil gerne sige til hr. Keld Albrechtsen: Hverken under den tidligere regering eller tidligere regeringer igen eller under denne regering er der dækning for hr. Keld Albrechtsens beskrivelse af, at det i den danske centraladministration skulle være et fremherskende træk, at forvaltningen skete på basis af principper om kammerateri og vernetjenester. Det er en fuldstændig vanvittig beskrivelse af situationen i centraladministrationen, hvad enten vi tænker på foregående regeringer eller denne regering. Det tror jeg også godt hr. Keld Albrechtsen er klar over. Og jeg har i øvrigt heller aldrig nogen sinde ytret mig i den henseende.

Men hvad jeg har sagt tidligere, står jeg også ved i dag, og jeg gentager gerne, at naturligvis er kammerateri og vernetjenester aldeles uacceptabelt. Der er heller ikke nogen grund til at anklage nogen for det, for det er ikke det, der finder sted eller har fundet sted. Jeg går ud fra som en selvfølge, at enhver minister naturligvis lever op til alle regler om god forvaltningsskik.

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg må jo bare konstatere, at statsministeren nu fuldstændig dementerer det, han sagde i sin tid i sin grundlovstale. Dengang var statsministeren optaget af, at der var en socialdemokratisk ledet regering, der brugte vernetjenester og kammerateri. Nu mener han ikke, at det var tilfældet. Det er en bemærkelsesværdig udtalelse. Nu spoler statsministeren pludselig historien tilbage.

Nu siger statsministeren, at der ingenting er i de sager, der foreligger. Jeg ved ikke, om statsministeren f.eks. havde mulighed for at høre det åbne samråd i fredags. Jeg tror, at statsministeren, hvis han havde hørt det, ville være meget, meget bekymret efterfølgende over mangelen på besvarelse af de konkrete spørgsmål, der blev stillet i de sager. Efterfølgende er der så dukket sager op om golfbaner, dambrug osv. Og nu siger statsministeren bare: Der er ikke sket noget forkert. Hvordan kan statsministeren vide det, når statsministeren ikke vil iværksætte en undersøgelse?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg har ikke mere at føje til det, jeg allerede har sagt.

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg må indrømme, at jeg er helt forbløffet nu. Jamen statsministeren kørte et felttog mod den daværende regering med meget, meget skrappeskyldninger. Det var beskyldninger, som jeg i øvrigt ikke tror statsministeren nogen sinde dokumenterede konkret, men det er en anden sag. Nu vælter det så ud af skabet med sager, der foregår under den her regering, som statsministeren har ansvaret for.

Kl. 13.10

Statsministeren tog dog det initiativ i sidste uge, at han bebudede, at nu skulle der fastsættes nogle regler. Alt sammen mundede så ud i et brev til finansministeren om, at finansministeren skulle overveje, sådan forstod jeg det, om der skulle ske videre i den her sag. Er det ikke for tamt? Må vi i øvrigt godt få det brev sendt over til Folketinget, så vi kan se, hvad det er, finansministeren er blevet bedt om at overveje?

Hvad nu, hvis finansministeren siger til statsministeren: Jamen der er ingen problemer, der er ingenting, der er intet kammerateri og ingen vennetjenester i den her regering? Vil statsministeren så bare tage det til efterretning? Jeg må indrømme, at jeg er noget forbløffet, for den her sag skal jo vurderes ud fra de udtalelser, som statsministeren kom med i sin tid i sin grundlovstale.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Ganske ofte prøver hr. Keld Albrechtsen dog her i Folketingssalen at rejse spørgsmål af en lidt større betydning med et lidt videre perspektiv. Men jeg må altså sige, at i dag har hr. Keld Albrechtsen virkelig, virkelig fat i noget meget, meget tyndt, og der er ikke fugls føde på hr. Keld Albrechtsens spørgsmål i dag. Men jeg skal sige til hr. Keld Albrechtsen, at det brev, der er sendt fra mig til finansministeren, skal hr. Keld Albrechtsen og Folketinget gerne få.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. US 2

Poul Nødgaard (DF):

Når man går rundt her på Christiansborg, taler man naturligvis med mange folketingsmedlem-

mer. Det kan ikke undgås. Og jeg synes nærmest, det går som lidt af en løbeild her i øjeblikket, at der er store betæneligheder ved, at staten går i gang med at opføre et nyt skuespilhus. Derfor er mit spørgsmål til statsministeren, om ikke det var en idé, at statsministeren stod i spidsen for at indkalde de partier, der har indgået en aftale om et skuespilhus, til et møde, hvor man kunne drøfte, om man dog ikke kunne sætte den sag i bero.

Når jeg også nævner det her, er det, fordi vi lever i en meget trang økonomisk situation, også i kommuner og amter osv., så det ville nok være et godt signal at sende fra statens side, at vi overvejer at lægge projektet på hylden, sådan at det ikke gennemføres her og nu.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Der foreligger ikke nye oplysninger for mig, der kunne berettige, at vi skulle ændre den tidligere truffne beslutning. Jeg agter ikke at tage et sådant initiativ, som hr. Poul Nødgaard efterlyser. Men det er da klart, at hvis der er parter i et forlig, som ønsker en sag rejst og drøftet, så holder man selvfølgelig et møde om det. Men jeg ser ikke noget grundlag for det.

Poul Nødgaard (DF):

Er statsministeren overhovedet klar over, at det, det betyder, hvis man bygger et nyt skuespilhus, er, at Stærekassen i tilknytning til Gamle Scene faktisk skal opgives? Der har man ofret 100 mio. kr. for ganske få år siden, og det vil så sige, at de mere eller mindre er spildt.

Jeg vil også godt sige til statsministeren, at jeg – når nu operaaen flytter ud i det såkaldte A.P. Møllerhus, som jeg kalder det – synes, at der så er rigelig plads på Gamle Scene og i Stærekassen til at lave de aktiviteter, der er tilbage på det kulturelle område. Derfor tror jeg, at statsministeren, hvis han gik ud og spurgte 10-20 danskere, hvad de mener om det der, ville få et fuldstændig klokkeklart svar: Opgiv dog det projekt.

Jeg står lidt uforstående over for, at statsministeren personligt holder så utrolig fast på, at der skal være et skuespilhus, samtidig med at vi har så mange restriktioner på forskellige områder, specielt også den aftale, der er indgået med kommunerne. Vi ser jo dagligt i vores aviser både i de kommunale blade og i landsaviserne, hvor stramme de aftaler er. Jeg tror, at man ude omkring i landet står utrolig uforstående over for, at vi ikke kan opgive et projekt, som bestemt ikke længere er nødvendigt. For det er det jo ik-

ke. Det tror jeg også godt statsministeren vil indrømme, hvis han er helt ærlig, og det plejer han normalt at være. Så det kunne være sjovt, om den ærlighed også kunne komme til udtryk nu her.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Hr. Poul Nødgaard blander jo æbler og pærer sammen nu. Beslutningen om at bygge et skuespilhus påvirker jo ikke på nogen som helst måde de rammer, der er til rådighed for vækst i den kommunale økonomi. Der vil jo i de kommende år være plads til, at der kan blive vækst på de centrale velfærdsområder, og det er i øvrigt rammer, som Dansk Folkeparti står bag. Så beslutningen om at bygge et skuespilhus har ingen betydning for vækstrammerne i kommunerne.

Kl. 13.15

Poul Nødgaard (DF):

Det kunne jo være, at de vækstrammer kunne have været lidt større, hvis ikke man havde opført et skuespilhus. Men jeg siger bare, at signalet til vores kommuner og amter ikke er let for statsministeren at forklare, altså at man går i gang med projektet at opføre dette skuespilhus, som alle ved at Danmark kunne klare sig ganske udmærket uden.

Jeg synes stadig væk, at statsministeren godt kunne bede sin kulturminister om at kalde de partier sammen og se, om ikke der var en mulighed for, at man kunne udskyde det projekt – det ville tjene landet og regeringens til ære.

Vi står også over for store, komplicerede finanslovforhandlinger, hvor Dansk Folkeparti formentlig også skal være en vigtig brik i spillet, og der synes jeg, at det ville være godt, at statsministeren lyttede lidt til, hvad der bliver sagt her.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Det, hr. Poul Nødgaard jo helt tydeligt prøver at spille på nu, er at spørge: Kunne Danmark ikke leve videre uden et nyt skuespilhus? Jo, det kunne Danmark da godt. Men sådan er det jo ofte, når man taler om investeringer på det kulturelle område, at hvis man lader være med at foretage de investeringer, så går livet da sikkert videre. Men spørgsmålet er, om det danske samfund og om dansk kultur ikke kommer til at mangle nogle vigtige aspekter, hvis vi hver gang siger: Vi vil ikke bruge penge på sådan noget, for livet kan

sagtens gå videre endda. Det er jo helt tydeligt det, hr. Poul Nødgaard her spiller på.

Men jeg må bare sige til hr. Poul Nødgaard, at den sag jo har været drøftet meget grundigt mellem forligspartierne, og der er ikke kommet nye oplysninger frem, heller ikke i det, hr. Poul Nødgaard siger i dag, der giver os anledning til at ændre i det forlig, vi i sin tid var med til at indgå med andre partier.

Formanden:

Hr. Thulesen Dahl som medspørger.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Regeringen har støttet af Dansk Folkeparti, haft den holdning til brugen af borgernes skattepenge, at man skulle være meget varsom med og meget kritisk med, hvordan man brugte dem, og at vi skulle se på, om vi fik nok, om vi fik det optimale ud af den enkelte skattekrone, og derfor har vi på en lang række områder inden for statens udgifter været igennem sådan et gennemsyn – et eftersyn, kan man sige – de seneste år for at se, om vi kunne få mere ud af de penge, vi bruger.

Så står vi her med en sag, hvor regeringen insisterer på fortsat at være med til at bygge et skuespilhus til minimum 700-800 mio. kr. plus en efterfølgende drift, som der, efter at operahuset er en kendsgerning og set i lyset af de ændringer, det medfører, er berettiget tvivl om overhovedet er nødvendige at bruge.

Så spørger vi statsministeren, hvis parti er et af forligspartierne: Vil statsministerens parti ikke tage initiativ til at få vurderet, om det overhovedet er nødvendigt at bruge de her penge, eller om vi ikke lige så godt kunne klare os uden – altså ikke bare en eller anden situation, der viser, om vi kunne undvære det, og så lever vi fint, nej, at vi *sagtens* kan klare os uden, og at vi derfor selvfølgelig ikke skal misbruge skatteydernes penge på den måde?

Og hvad er svaret fra statsministeren? Det er vel nærmest: Nej, det vil man ikke, men hvis andre af forligspartierne vil tage det op, så vil man gerne kigge på det. Det er da en mærkelig indstilling.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Nej, det er da en meget fair opfattelse at have, at når man har en aftale, står man selvfølgelig ved den aftale.

Den her sag har jo været diskuteret mange gange, Dansk Folkeparti har i øvrigt også rejst

den flere gange sidste år, og der er ikke kommet noget som helst nyt på bordet; forligspartierne har for lang tid siden indgået en aftale, og den står vi selvfølgelig ved.

Men det, jeg så siger, er, at det da er klart, at man jo altid har det sådan i respekt for hinanden i en forligsaftale, at hvis nogen rejser et spørgsmål og gerne vil have det drøftet i forligskredsen, jamen så indkalder man selvfølgelig til møde om det. Så er det bare, jeg siger: Vi ser ikke noget grundlag for at ændre i den aftale, der er indgået.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. US 3

Louise Frevert (DF):

Jeg vil gå lidt videre i samme boldgade og indledningsvis spørge statsministeren i forbindelse med det svar, statsministeren gav hr. Poul Nødgaard, om statsministeren virkelig mener, at der vil komme nye aspekter frem, nye tiltag i forbindelse med skuespilkunsten, ved at man opfører det nye skuespilhus. Vi er jo alle sammen godt klar over, at pladsmæssigt vil det mere eller mindre være status quo, så jeg vil bare gerne bede statsministeren om at definere, hvilke nye aspekter der er, og hvordan man kan forny det, for Det Kongelige Teater har jo nogle formålsparagraffer, der skal effektueres, også ved genforhandling af et forlig.

Det er mit første spørgsmål.

Kl. 13.20

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Uden på nogen som helst måde at være ekspert på området er jeg da ikke i tvivl om, at bygningen af et nyt skuespilhus vil give skuespillet i Danmark bedre forhold at arbejde under.

Hvis fru Louise Frevert vil have flere detaljerede oplysninger om vilkårene for skuespillet med et gammelt henholdsvis et nyt skuespilhus, så må fru Louise Frevert spørge kulturministeren.

Louise Frevert (DF):

Jeg har faktisk i flere tilfælde henvendt mig til kulturministeren og har også fået mere eller mindre plausible svar.

Men det, der er meget vanskeligt for os alle sammen at forholde os til, er, at man har renoveret Stærekassen for 100 mio. kr., samtidig med at

man har lavet nye tiltag med hensyn til akustik, som vil være fuldt på højde med en nybygning af et skuespilhus. Men det er jo så påstand mod påstand.

Så vil jeg spørge statsministeren og bede om et ja eller et nej: Mener statsministeren, at man skal fastholde et forlig for forligets skyld?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Nej, man skal fastholde et forlig, hvis man synes, det er fornuftigt. Og jeg synes, det her er fornuftigt.

Louise Frevert (DF):

Så bliver jeg nødt til endnu en gang at spørge ind til, hvorfor statsministeren mener, at der er fornuft i at opføre en bygning, som man ikke engang har brug for. Hvis man spørger sagkundska-ben, så vil svaret være, at det vil være nye faciliteter, nye omklædningsrum etc., som man kun har i forbindelse med Stærekassen på Gamle Scene. Men akustikmæssigt vil det være fuldt ud på højde med det, som er der på nuværende tidspunkt.

Desuden vil jeg godt spørge statsministeren, om han overhovedet er klar over med hensyn til parkeringspladser og pilotering, om det er forsvarligt at opføre det på den måde, som ligger i de nye planer.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Hvis fru Louise Frevert vil vide noget om sceneopbygning og parkeringspladser og andet i forbindelse med skuespilhuset, må jeg igen anbefale fru Louise Frevert med større udbytte at spørge kulturministeren.

Vedrørende det generelle i spørgsmålet, som må være det, jeg skal svare på, kan jeg sige, at vi har et forlig, og vi vedstår selvfølgelig et forlig. Og det gør vi, fordi det efter vores opfattelse er et fornuftigt forlig og inden for økonomisk forsvarlige rammer.

Må jeg så ikke også godt sige, at i ethvert dynamisk samfund skal der jo ske udvikling og fornyelse, og det gælder også på det kulturelle område. Jeg skal ikke lægge skjul på, at jeg synes, der tegner sig et meget spændende perspektiv for København i fremtiden ved at have et flot operahus, som bliver skænket det danske samfund, og ved siden af det et nyt skuespilhus, som vil betyde, at opera og skuespil og tilknyttede aktiviteter her i hovedstaden får fantastiske rammer – det gør hele Danmark – og kan være

med til at sætte Danmark på europakortet og måske verdenskortet.

Jeg synes, det er et spændende perspektiv, og jeg synes, at der en gang imellem også skal være rummelighed til i det danske samfund, at man kan anskue det på den måde.

Formanden:

Så er det hr. Søren Krarup som medspørger.

Søren Krarup (DF):

Jeg kan ikke lade være med, når jeg hører diskussionen her, at spørge statsministeren, om han er opmærksom på den parallelitet, der er med hensyn til skuespilhuset og det nu under opførelse værende mediehus ude i Ørestaden.

Jeg sad i 2 år i Danmarks Radios bestyrelse, hvor det nye mediehus blev drøftet, og vi var en opposition, der ikke var helt lille, som fandt, at det var fuldstændig overflødigt, men hvor det gik sådan, at den ene aftale førte den anden med sig, og pludselig var det altså vedtaget, selv om vi faktisk stort set alle sammen var enige om, at det var overflødigt, fordi der var glimrende forhold ude i Gyngemosen.

Så jeg vil blot spørge statsministeren, om han er opmærksom på, at der kan være tale om den samme mere eller mindre automatiske trækken med i noget, som faktisk er overflødigt.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Hr. Søren Krarup har naturligvis ret i, at man altid skal være opmærksom på den slags, og man skal ikke bare automatisk lade sig trække med. Men jeg kan heller ikke lade være med at tænke på, at her i Danmark er det ofte meget, meget vanskeligt at få truffet politisk beslutning om større investeringer. Det gælder i og for sig, hvad enten vi taler om trafikantlæg såsom broer og lignende eller nu her på det kulturelle område om et skuespilhus. Eller tænk på den kritiske debat, der også har været om operahuset. Selv om det er en gave, har det alligevel udløst kritisk debat, for der er altid nogle, der synes, at det kunne vi godt have været foruden.

Kl. 13.25

Men tænk, hvis vores generation ikke præsterer nogen ting, som kan være med til at skabe et bedre samfund, hvad har vi så at overlevere til kommende generationer? Tænk, hvis tidligere generationer havde tænkt på samme måde og aldrig nogen sinde havde foretaget nogen investeringer i fremtiden, som kunne være med til at skabe et mere livligt, et mere dynamisk, et mere

spændende samfund også på det kulturelle område.

Undskyld, at jeg siger det på den måde, men jeg synes altså en gang imellem, at vi skal have lidt perspektiv ind i debatten. Man kan altid gå ud og sige: Jamen kunne vi ikke godt klare os uden dette eller hint? Jo, men det er trods alt ikke sikkert, at det danske samfund bliver så godt et samfund i fremtiden, hvis ikke vi en gang imellem tør satse på investeringer i fremtiden.

Formanden:

Hr. Jens Rohde som medspørger.

Jens Rohde (V):

Det er blot for at bede statsministeren om at bekræfte, at når Venstre i sin tid stemte imod byggeriet i Ørestaden, så hang det sammen med vores frygt for, om økonomien ville holde, og det var ikke et spørgsmål om, hvorvidt der var mediesagligt belæg for at lave et nyt byggeri ude i Ørestaden, med den mediekonvergens, som man oplever i dag, og den måde, som de nye, der kommer ind på mediemarkedet, agerer på, er Gyngemosen og det hus, der er ude i Gladsaxe, faktisk ikke særlig hensigtsmæssigt, fordi det er opbygget efter nogle gamle teknologier, hvor man får nogle helt andre muligheder ude i Ørestaden. Så rent mediesagligt er der masser af gode argumenter for, at man flytter tingene ud i Ørestaden, også af hensyn til økonomi og rationel drift fremover.

Men som sagt vil jeg bare bede statsministeren ud fra det spørgsmål, der blev stillet, bekræfte, at det var Venstres holdning, at når vi stemte imod, så handlede det om frygten for økonomien i forbindelse med Ørestaden.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg kan bekræfte hr. Jens Rohdes fremstilling.

Formanden:

Hr. Poul Nødgaard som medspørger.

Poul Nødgaard (DF):

Statsministeren omtalte operahuset, og at der havde været kritik af, at man måtte tage imod den gave. Der vil jeg gerne for en ordens skyld gøre statsministeren opmærksom på, at Dansk Folkeparti har været meget positiv over for den ædle gave, som A.P. Møller har givet det danske samfund. Det vil jeg godt lige have sat helt på plads.

Så siger statsministeren i fortsættelse af omtalen af operahuset, at vi skal investere i fremtiden. Jamen vi investerer jo netop i fremtiden ved, at vi fra Det Kongelige Teater rykker operan ud i det nye operahus og skaber bedre rammer for de tilbageværende kulturelle aktiviteter. Det er da også en investering i fremtiden, at man skaber mere luft der, hvor aktiviteterne foregår i øjeblikket.

Jeg står uforstående over for, at statsministeren, der normalt, synes jeg, plejer at være meget lydhør, fuldstændig har lagt sig fast på, at sådan skal tingene være, og at det rækkes der ikke en tøddel ved. Jeg havde håbet på en lille åbning i dag.

Vi har haft en stor, indgående drøftelse af det i Dansk Folkepartis folketingsgruppe, hvor vi har drøftet det her meget nøje og er blevet enige om, at vi ville gå ned og konfrontere statsministeren med vore synspunkter, også i relation til de kommende finanslovforhandlinger.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Det har jeg da heller ikke noget imod, men sagen har jo været rejst flere gange tidligere af Dansk Folkeparti i sidste folketingssamling, og der er jo altså ikke kommet noget nyt på bordet.

Da forliget om bygning af et nyt skuespilhus blev indgået, var der jo også kendskab til, fuld viden om, at der også ville blive bygget en ny opera, så alt det har jo været inddraget i overvejelserne.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Formanden:

Hermed sluttede spørgsmålene til statsministeren. Så er der stillet spørgsmål til miljøministeren. Det første spørgsmål stilles af hr. Jørn Jespersen.

Spm. nr. US 4

Jørn Jespersen (SF):

Jeg vil gerne spørge miljøministeren til en af de mange sager om vernetjenester, der for tiden omtales i medierne, i Miljøministeriet, nemlig den om Kolindsund, hvor en lovliggørelse, som er pålagt pumpelaget af både amtet og Skov- og Naturstyrelsen, bliver udsat i to omgange på foranledning af ministeren.

Hele sagen starter tilsyneladende med, at der afholdes møde på ministerens kontor den 15.

juli 2002 med deltagelse af ministeren selv, formanden for Folketingets Miljøudvalg, Skov- og Naturstyrelsen og pumpelaget som den ene part i en sag. Derimod deltager den anden part, Danmarks Naturfredningsforening, ikke. Dette møde foreligger der tilsyneladende ikke noget referat fra.

Derfor lyder mine spørgsmål: Hvorfor er der ikke et referat fra det pågældende møde? Burde man ikke ud fra god forvaltningskik have lavet et referat? Da der nu ikke foreligger et referat, kan ministeren så fortælle, hvad der skete på det pågældende møde?

Kl. 13.30

Miljøministeren (Hans Christian Schmidt):

Det er helt klart, at der selvfølgelig holdes møder; det gøres der også om den her sag. Det har jeg så også redegjort for, når jeg enten blev indkaldt til samråd eller ved spørgsmål.

Det helt afgørende i den her sag – og det er jeg meget ked af har haft meget svært ved at finde vej til medierne, enten fordi man ikke har været bekendt med det, eller også fordi man ikke har tillagt det den betydning, som jeg synes det har – er oplysningen om, at Skov- og Naturstyrelsen gør mig opmærksom på, at Danmarks Naturfredningsforening den 12. december 2002 henvender sig om, at der var opnået enighed med Pumpelaget Kolindsund om at finde en alternativ løsning til retableringen, og jeg sagde da til Skov- og Naturstyrelsen: Prøv i det lys at kigge på sagen igen og find en mindelig løsning; og det gjorde Skov- og Naturstyrelsen så.

Jeg synes, det er meget vigtigt i den her sag, at man forstår, at Danmarks Naturfredningsforening var dem, der rettede henvendelser om, at man sammen med Pumpelaget Kolindsund var gået ind og havde sagt til hinanden: Kan vi ikke prøve at finde en løsning her?

Det var jo også det, jeg oplyste, og det er også derfor, den mail, som kom fra Danmarks Naturfredningsforening, er sendt over eller er på vej over.

Det er jo helt afgørende, at det, man spørger om her, er: Må vi godt have lov til at snakke sammen? Altså Danmarks Naturfredningsforening og Pumpelaget Kolindsund, som er dem, der har udført det, som selvfølgelig ikke er i orden. De spørger altså, om de kan få lov at få en snak sammen, fordi de tror på, at de kan finde en løsning. Jeg synes, det er det rigtige, at man giver plads til, at nogle gerne vil have lov at

samtale om en løsning, og det var, hvad der skete.

Jørn Jespersen (SF):

Det er okay, at ministeren refererer sit forberedte svar, men det er bare ikke så heldigt, når det er et svar på et spørgsmål, der ikke er stillet. Derfor skal jeg lige gentage det spørgsmål, der rent faktisk er stillet, i håb om så at få et svar på det, nemlig:

Hvorfor foreligger der ikke et referat af det møde, som blev afholdt på ministerens kontor med deltagelse af Skov- og Naturstyrelsen? Hvorfor ligger der ikke et referat? Bør der ikke ligge et referat af et møde, hvor både ministeren og styrelsen deltager? Er det ikke god forvaltningsmæssig skik, at der foreligger et referat? Hvad skete der på mødet? Hvorfor er kun den ene part med på mødet og ikke den anden part? Og er det almindeligt, at en parlamentariker – i det her tilfælde formanden for Folketingets Miljø- og Planlægningsudvalg – deltager i den slags forvaltningsmæssige møder med én part i en sag?

Miljøministeren (Hans Christian Schmidt):

Jeg kan sådan set slet ikke forstå, at hr. Jørn Jespersen gør noget mistænkeligt ud af det. Det er da helt i orden. Det skulle da også gerne være helt i orden, at folk selvfølgelig kan anmode om at få et møde med en af landets ministre. Det sker på mit kontor, og det sker ude i landet. Jeg holder utrolig meget af, at man har en direkte kontakt. Jeg tror, det er meget vigtigt også for, at folk kan forstå, når der træffes beslutninger, at man også har en mulighed for at få et møde med en minister. Det er folketingsmedlemmer, og det er folk i almindelighed, som kan bede om at få sådan et møde.

Det synes jeg er helt i orden, og så håber jeg også, at hr. Jørgen Jespersen synes, at det er et svar på spørgsmålet. Nej, nej, det kan jeg godt se på hr. Jørn Jespersens hoveddrysten, men jeg synes, det er en fin ting, at man kan få lov at få møder med ministrene, og det sker jo tit.

Jeg vil da også gerne sige her, at over for mig er det oplyst, at der ikke ligger et referat, og det tror jeg bestemt heller ikke at der skal ligge fra sådan et møde her – der holdes jo mange møder – men det vil jeg da gerne undersøge, hvis hr. Jørgen Jespersen gerne vil vide det.

Formanden:

Så er det hr. Keld Albrechtsen som medspørger.

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil da også godt bede ministeren undersøge, hvilken praksis der er i ministeriet for referat-tagning fra møder, for i fredags i det åbne samråd fik vi jo oplyst af ministeren, at de møder, hvor der har deltaget folketingsmedlemmer i konkrete forvaltningssager, var der ikke taget referat af. Og nu får vi så altså et nyt eksempel på et møde, hvor der deltager et folketingsmedlem, og som er et forvaltningsmæssigt møde, ikke et politisk møde, og hvor der ikke bliver taget referat.

Det synes jeg nærmest begynder at ligne noget i retning af en praksis, og jeg vil gerne sige, at hvis det virkelig er en praksis, så er det en meget uheldig praksis. Det er i hvert fald meget uheldigt, at man har møder på forvaltningsmæssigt plan, hvor man ikke ved, hvad der er konkluderet, ikke ved, hvad der er aftalt osv., og at man ikke efterfølgende kan se, hvad ministeriet har aftalt med de pågældende folketingsmedlemmer.

Så jeg vil godt spørge, om ministeren vil komme tilbage til Folketinget med en redegørelse for det referatproblem, ministeriet har.

Kl. 13.35

Miljøministeren (Hans Christian Schmidt):

Jeg er nødt til at sige til hr. Keld Albrechtsen, at jeg ikke ser noget referatproblem, men jeg vil da meget gerne undersøge, om det er sådan, at det er normalt, at man skal tage referat af hvert eneste politiske møde, man har.

Jeg er bare nødt til at sige til hr. Keld Albrechtsen – og det tror jeg også at hr. Keld Albrechtsen godt ved – at her var det jo formanden for pumpelaget, der havde bedt om et møde, og det ville da være mærkværdigt, hvis jeg skulle sige: Nej, du kan ikke få lov til at tale med ministeren, uden at jeg bestemmer, at der er nogle andre organisationer, der skal være til stede i lokalet. Det synes jeg simpelt hen ikke er en fair måde at behandle borgere på.

Jeg synes, at vi – ministre og politikere – skal stå til rådighed for befolkningen, hvis man gerne vil diskutere med os, og man har et problem. Altså jeg kan ikke se, at det ikke er rigtigt, at man lytter til, hvad borgere har af indvendinger. Bagefter skal man selvfølgelig træffe den afgørelse, man selv mener er den rigtige, men jeg synes ikke, der er noget forkert i, at man lytter til, hvad borgere har at sige.

Jørn Jespersen (SF):

Jeg synes, det er lidt bekymrende, at ministeren bliver ved med at tale om et politisk møde. Der er jo ingen, der har noget imod, at ministre og folketingsmedlemmer deltager i politiske møder, men her er der tale om et forvaltningsmæssigt møde med den ene part i en sag, der kører, en sag, der er afgjort af amtet og af Skov- og Naturstyrelsen, og hvor den part, der så har tabt sagen, beder om et møde med ministeren, selvfølgelig for at diskutere den konkrete sag – og oven i købet deltager formanden for Folketingets Miljø- og Planlægningsudvalg og den styrelse, som har ansvaret for sagen, og der tages ikke engang referat. Jeg tror, det er godt, at ministeren undersøger, om der burde have været taget referat – også for sin egen skyld.

Men jeg efterlyser stadig væk svar på de andre spørgsmål: Kan ministeren huske, hvad der skete? Hvad blev der aftalt? Er det almindeligt, at folketingsmedlemmer deltager i den slags forvaltningsmæssige møder? Og hvad har det haft af betydning for det videre forløb i sagen? For på et tidspunkt griber ministeren jo ind efter at have haft møde med den ene part.

Så kunne vi ikke få nogle svar på det, mens ministeren undersøger, om ikke det var en god idé at tage referat af den slags møder?

Miljøministeren (Hans Christian Schmidt):

Det, der skete her, var, at hr. Eyvind Vesselbo i forsommeren 2002 til en medarbejder overbragte en henvendelse fra Pumpelaget Kolindsund om samspillet mellem særloven for Kolindsund fra 1934 og anden lovgivning, specielt vandløbsloven og naturbeskyttelsesloven – hvilket jeg i øvrigt også har redegjort for.

Efter at der var blevet afholdt møder hos ministeren den 15. juli 2002 med deltagelse af bl.a. formanden for pumpelaget og hr. Eyvind Vesselbo og med Skov- og Naturstyrelsens direktion den 23. august 2002 om sagen, måtte det konstateres, at der ikke kunne opnås enighed om de juridiske spørgsmål. Det, man diskuterede her, var spørgsmålet om, hvordan vandløbsloven og naturbeskyttelsesloven spillede sammen i forhold til Kolindsundloven fra 1934.

Jeg vil bare sige, at det da er helt rimeligt af Pumpelaget Kolindsund at sige: Sig mig, kan vi godt få oplyst, hvordan det juridiske forhold egentlig er? Og det er et møde, man holder med miljøministeren.

Jeg synes altså stadig væk, at det er at mistænkeliggøre en situation, hvor man har et

møde med en borger. Der er jo intet sket på det møde, som ikke er fuldstændig i orden, og som man selvfølgelig kan tage en snak om. Det, der er det interessante i det, er derimod det, jeg svarede på i min første runde.

Formanden:

Så er det fru Pernille Blach Hansen som medspørger.

Pernille Blach Hansen (S):

Jeg synes, det er lidt sigende, at ministeren nu efter gentagne forsøg ikke rigtig har svaret på det, der faktisk blev spurgt om allerede i det første spørgsmål, nemlig: Hvad skete der reelt på det møde, der blev afholdt på ministerens kontor den 15. juli, og som vi taler om her? Jeg synes, det er meget relevant at få at vide: Blev der aftalt f.eks. en videre strategi? Blev der truffet nogle beslutninger om, hvordan sagen skulle køre i det videre forløb?

For den her sags videre forløb er så mystisk, med to udsættelser, hvor bønderne i Kolindsund får lov til at blive ved med at bryde loven, at ministeren da er nødt til at kunne svare på: Aftalte man noget på det møde om den videre proces, og gav ministeren f.eks. tilsagn om, at man vil kigge på, om der var mulighed for at få udsættelse? Det ville jo være meget relevant at få oplyst. Det er det ene spørgsmål.

Det andet er stadig væk det, hr. Jørn Jespersen nu har forsøgt at få svar på to-tre gange, og det er: Er det normalt, at parlamentarikere deltager i denne her type møder, der handler om en verserende sag, der kører, og hvor forvaltningen er inde og skal træffe en afgørelse? Er det normalt, at en parlamentariker da deltager i et sådant møde, også uden at der foreligger et referat?

Kl. 13.40

Miljøministeren (Hans Christian Schmidt):

Altså jeg skal gerne gentage det igen: Det er sådan, at på det møde her diskuterer man vandløbsloven og naturbeskyttelsesloven i forhold til Kolindsundloven fra 1934. Og det er klart, at på det møde diskuterer man jo netop den problemstilling, fordi det er det, der optager Pumpelaget Kolindsund.

Jeg bad Kammeradvokaten om en vurdering af spørgsmålet, og det skete ved brev af 10. januar 2003. Kammeradvokaten er statens og dermed også Miljøministeriets rådgiver i juridiske spørgsmål. Kammeradvokaten udtalte i brev af

27. februar 2003 bl.a., at 1934-loven – altså Kolind-sundloven – alene regulerer et snævert sagligt område, særlig spørgsmålet om fordeling af finansieringsomkostninger ved den renovering af pumpeanlæg m.v., som blev gennemført i 1930'erne. Loven har derimod ikke til formål at regulere andre aspekter af landindvindingsprojektet. Uden for sit snævre saglige område har 1934-loven derfor ingen betydning, og der er navnlig ikke grundlag for at hævde, at loven til-sigter at foretage en udtømmende regulering af retsforholdene vedrørende afvanding i Kolind-sund. Anden lovgivning, der regulerer miljø-mæssige forhold, gælder derfor også Kolind-sundområdet.

Dette meddelte jeg i brevet til hr. Eyvind Ves-selbo den 15. marts 2003. En kopi af det brev blev samtidig sendt til Pumpelaget, Århus Amt og Direktoratet for FødevarerErhverv. Skov- og Naturstyrelsen har ikke siden da haft henvendelse om det spørgsmål.

Det er da helt almindeligt, at man afklarer nogle juridiske spørgsmål, når nogle mennesker føler, at de er kommet i et problem, fordi de ikke ved, hvad der gælder. Så undersøger vi det, så meddeler vi det.

Formanden:

Så er der et sidste spørgsmål til hr. Jørn Jesper-sen.

Jørn Jespersen (SF):

Det spørgsmål var jo afklaret allerede, fordi miljøministeren, før han blev minister, havde spurgt om, hvordan det forholdt sig, og havde fået et meget klart svar på det.

Jeg tror derimod, at der blev holdt et møde med henblik på at diskutere, hvordan miljømini-steren og formanden for Folketingets Miljø- og Planlægningsudvalg kunne være behjælpelige med, at pumpelaget ikke skulle overholde den afgørelse, som på lovformelig vis var truffet.

Det kan jeg ikke bevise, men ministeren kan heller ikke bevise det modsatte, for der foreligger ikke noget referat af mødet. Alene af den grund er det jo meget uheldigt, at der ikke bliver taget referater i den slags sager. Vi kan ikke få mere svar på det nu; vi må følge det op.

Mit sidste spørgsmål er: Hvorfor blev sagen så udsat anden gang i foråret 2002? Hvorfor ud-satte man det efter at have haft den der lidt forkerte fremstilling af, at det var Danmarks Natur-fredningsforening, der havde bedt om det? Hvorfor udsætter man det en gang til, da det vi-

ser sig, at der ikke er en mulighed for at nå en løsning?

Miljøministeren (Hans Christian Schmidt):

Jeg vil gerne starte med at sige, at jeg synes jo også, at hr. Jørn Jespersen kunne sige: Nå ja, men så er det det, man har talt om, for ministe-ren har efter mødet bedt Kammeradvokaten om at vurdere spørgsmålet.

Jeg er nu meget tryk ved, at det er Kammer-advokaten, der har vurderet det, og det er jo i hvert fald også Miljøministeriets rådgivende ad-vokat.

Så tilbage til spørgsmålet om den 12. decem-ber. Der anmoder Danmarks Naturfredningsfor-ening på vegne af sig selv og pumpelaget om, at de gerne vil have mulighed for at drøfte det. Det får de så. De retter så henvendelse til Skov- og Naturstyrelsen og siger, at de ikke mener, at der kan opnås enighed, hvorimod pumpelaget men-ner, sådan som det er oplyst over for mig og Skov- og Naturstyrelsen, at det kan de.

Derefter træffer Skov- og Naturstyrelsen – og *alene* Skov- og Naturstyrelsen – en afgørelse, der siger: Godt, så skal det være i orden den 1. okto-ber 2003 – nøjagtigt som man også gjorde sidst, hvor det var den 1. oktober 2002. Den begrun-delse og den argumentation er jo den, som Skov- og Naturstyrelsen skal bruge, og det er Skov- og Naturstyrelsen, der træffer afgørelsen.

Hermed slutter spørgsmålet.

Spm. nr. US 5

Pernille Blach Hansen (S):

Jeg ønsker at spørge til endnu en af de sager om vernetjenester og særinteresser, som i øjeblikket vælter ud af skabet omkring miljøministeren.

Det, jeg gerne vil spørge til, er sagen om golf-krigen i Stenløse, hvor Direktoratet for Fødeva-reErhverv i første omgang gjorde indsigelse mod kommunens planer om en golfbane i et naturskønt område, men efter at Stenløses Venstre-borgmester har talt med bl.a. miljøministeren og sendt et personligt brev hjem til ministerens pri-vatadresse, så går der kun 20 dage, før Direkto-ratet for FødevarerErhverv meddeler, at de har været til samtale i Landsplanafdelingen, og nu frafalder de indsigelsen.

Det tyder jo på endnu en gang, at ministeren har været inde og blande sig i en konkret sags-

behandling til gavn for en lokal Venstreborgmester.

Derfor vil jeg gerne spørge ministeren, om vi ikke snart kan få en konkret begrundelse for, hvorfor man valgte at fratage indsigelsen. Hvilken begrundelse gjorde, at man pludselig tog en anden beslutning end den, der oprindeligt var lagt op til?

Det synes jeg faktisk også kunne være i ministerens interesse at få afklaret efter den megen polemik, der har været de sidste par dage i avisen.

Kl. 13.45

Miljøministeren (Hans Christian Schmidt):

Jeg vil bare sige til fru Pernille Blach Hansen, at her er endnu en af de sager, man forsøger at fremstille som vernetjenester. Sagen er, at jeg får skudt i skoene, at jeg efter henvendelse fra en partifælle fik administrationen til at mene noget andet. Jeg kan sige, at det ikke er rigtigt. Mine embedsmænd har ikke på noget tidspunkt indstillet til mig, at jeg skulle gå imod kommunens ønsker om at vedtage lokalplanen for golfbanen.

Jeg kan have stor forståelse for, at borgere i Søsrum er kede af, at der skal etableres en golfbane op til landsbyen, men fødevareministeren og jeg redegjorde allerede i november 2002 for sagsforløbet over for Folketingets Miljø- og Planlægningsudvalg, og som det fremgår, besluttede Direktoratet for FødevarerErhverv at ophæve sine indsigelser, og sagen bortfaldt dermed i Miljøministeriet. Der er simpelt hen ikke hold i det, fru Pernille Blach Hansen siger. Jeg synes, det er trist, at vi får den debat, for sagen er jo den, at den slet ikke nåede til en afgørelse i Miljøministeriet.

Pernille Blach Hansen (S):

Nu kan man jo have forskellige definitioner af, hvornår en sag når frem til en afgørelse, men jeg synes, at det mest sørgelige i denne sag er, at ministeren endnu engang står med sit forberedte papir og overhovedet ikke svarer på det, der rent faktisk var spørgsmålet.

Spørgsmålet gik på: Med hvilken begrundelse valgte Direktoratet for FødevarerErhverv at fratage deres indsigelse over for den her golfbane?

Grunden til, at det er relevant at spørge miljøministeren om det, er, at det sker kun 20 dage efter, at miljøministeren har fået et brev, og det sker, efter at Direktoratet for FødevarerErhverv har været til møde med en af ministerens em-

bedsmænd i Landsplanafdelingen. Det er klart, at det er relevant at komme ind til sagens kerne og spørge, hvad der ændrer sig på de 20 dage, så det pludselig ikke længere er relevant at tage hensyn til, at her er tale om et særlig værdifuldt landskab.

Jeg synes også, at det ville være hjælpsomt for sagens videre forløb, og sådan set også for ministeren selv, hvis vi kunne få en konkret begrundelse og ikke bare endnu et automatsvar.

Miljøministeren (Hans Christian Schmidt):

Sagen er jo stadig væk den samme, uanset om fru Pernille Blach Hansen forsøger at fremstille det, som om man ikke får svar.

Sagen er den, at ingen af mine embedsmænd på noget tidspunkt har indstillet til mig, at jeg skulle sige nej til det golfbaneanlæg, til den lokalplan i kommunen. Og så er det, som vi også redegjorde for for et år siden, at Direktoratet for FødevarerErhverv fremkommer med det, at de vil fratage deres indsigelse.

Systemet virker jo på følgende måde: Hvis en anden minister end miljøministeren mener, at der skal nedlægges veto, indsigelse mod en lokalplan, så meddeler ministeren det til miljøministeren, og så nedlægger miljøministeren det. Og jeg kan kun sige, at af det brev, som vi, så vidt jeg husker det, oversendte for et år siden, fremgår det jo, hvorfor Direktoratet for FødevarerErhverv er kommet til en anden overvejelse.

Jeg skal sige, at jeg ikke kan huske det brev, og det er altså heller ikke det brev, der for mit vedkommende skal gøre, om jeg fortsat indgiver en indsigelse eller ej. Det er spørgsmålet om, at Fødevarerministeriet hæver deres indsigelse. Derefter er der ingen sag for mig at tage stilling til.

Formanden:

Så er det hr. Keld Albrechtsen som medspørger.

Keld Albrechtsen (EL):

Det er vel korrekt, hr. minister, at årsagen til, at ministeren ikke selv kommer ind og træffer en afgørelse, er, at der ændres holdning ovre i Fødevarerministeriet. Og det, der er interessant at få afklaret, er, hvorfor der ændres holdning.

Og hvad er det, der sker i løbet af de 20 dage, som fru Pernille Blach Hansen pegede på, som der jo er ganske meget mystik omkring, for ministeren får en henvendelse, og pludselig er der så et møde, hvor man fra Fødevarerministeriet

bliver kaldt over i Miljøministeriet til et møde med en embedsmand.

Hvad sker der på det møde? Er det også et af de møder, hvorfra der ikke foreligger noget referat? Hvad har ministeren drøftet med den pågældende embedsmand? Har ministeren f.eks. rådgivet den pågældende embedsmand?

Jeg synes, der er mange ting, der står tilbage ubesvaret.

Jeg vil egentlig spørge ministeren, om ikke vi kunne få en sammenhængende beskrivelse af forløbet, herunder ministerens egen rolle hen over de små tre uger, hvor den her sag i realiteten bliver afgjort.

Miljøministeren (Hans Christian Schmidt):

Jo, men hr. Keld Albrechtsen forsøger at skabe en sag, der ikke er her. Jeg har aldrig lagt skjul på, at jeg fik et brev fra borgmesteren, det er endda journaliseret inde i Miljøministeriet. Der er ingen problemer i det. Og jeg får en indstilling fra mine folk, der klart tilkendegiver, at jeg ikke skal være imod det forslag, der kommer fra kommunen.

Kl. 13.50

Så siger hr. Keld Albrechtsen: Hvad har miljøministeren da været inde over? Hvor har hr. Keld Albrechtsen det fra? Jeg synes da i grunden, det er lidt underligt, at man siger her, at der er et eller andet. Jeg har sagt: Ja, jeg har modtaget et brev, jeg modtager masser af breve, og jeg har fået et brev privat, som jeg har journaliseret i Miljøministeriet, som jeg skal. Deraf fremgår det, at man gerne vil bibringe mig viden om, hvad byrådet mener.

Men jeg er nødt til at sige, at der ikke er nogen af mine folk, der på noget tidspunkt har ment, at vi skulle sige nej. Så hjælper det ikke, hr. Keld Albrechtsen siger, jamen der må være foregået noget. Ja, embedsmændene har indstillet til mig, hvis de kunne komme så langt, at der ikke skulle siges nej.

Pernille Blach Hansen (S):

Jeg synes, det er meget interessant, at miljøministeren her oplyser, at ingen af ministerens folk på noget tidspunkt har været betænkelige ved det her. Derfor vil jeg gerne spørge konkret til den artikel, der var i Politiken i går, hvor der faktisk står, at Landsplanafdelingen under Miljøministeriet ved et møde med Stenløse Kommune var betænkelig og påpegede, at området, hvor der så skulle være en golfbane, rummer særlig værdifuldt landskab.

Vil det sige, at den oplysning er forkert? At der aldrig er nogen fra Landsplanafdelingen, der har meddelt det ved et møde med Stenløse Kommune? Det synes jeg kunne være meget interessant at få oplyst.

Det andet, som ministeren desværre ikke svarede på i hr. Keld Albrechtsens meget relevante spørgsmål, er: Da ministeren får et brev på sin personlige adresse derhjemme og tager det med ind i ministeriet og journaliserer det – det er der nok en anden en, der så gør – drøfter ministeren så virkelig overhovedet ikke denne sag med en eneste embedsmand i ministeriet, før han får en indstilling om, at der ikke skal gøres noget i henhold til Stenløse Kommunes ønsker? Drøfter ministeren ikke denne her sag med sine embedsmænd på noget tidspunkt i løbet af de 20 dage, hvor alle åbenbart vender på en tallerken?

Miljøministeren (Hans Christian Schmidt):

Systemet vender på en tallerken; det ved jeg ikke, hvad fru Pernille Blach Hansen mener med. Det her er et fuldstændig fortsat forløb, og jeg er så nødt til at læse op, at det følger af planloven, at en kommune ikke kan vedtage lokalplanforslag, hvis et amt eller en statslig myndighed har gjort indsigelse mod planforslaget. Forslaget kan først vedtages, når der er opnået enighed mellem parterne. Hvis parterne ikke kan blive enige om sagen, så indbringes den for miljøministeren, der så træffer afgørelse i sagen.

Det var det, der skete i denne her sag om den planlagte golfbane ved Søsum i Stenløse Kommune. Direktoratet for FødevarerErhverv har gjort sin indsigelse mod Stenløse Kommunes lokalplanforslag for golfbanen, og da parterne ikke umiddelbart kunne blive enige, indbragte kommunen sagen for mig.

Der er altså tale om en helt sædvanlig procedure. Mine medarbejdere gik i gang med at forberede min afgørelse af sagen og holdt bl.a. møde med kommunen, HUR og Direktoratet for FødevarerErhverv. Den 22. oktober 2002 meddelte Direktoratet for FødevarerErhverv, at de havde besluttet at ophæve deres indsigelse. Jeg havde så ikke længere en sag, som jeg skulle tage stilling til.

Det er også helt sædvanlig procedure, at når der ikke længere foreligger en indsigelse mod lokalplanforslaget, kan kommunen umiddelbart vedtage lokalplanforslaget.

Jeg er altså ked af, at man skal gøre denne sag til noget, for den er intet. Den er kørt lige efter bogen, som den skal, og der er kommet en ind-

stilling gennem de embedsmænd, og den ville være endt på den måde, som jeg har sagt her, men der var ingen sag, fordi man frafalder den.

Formanden:

Så er det hr. Jørn Jespersen som medspørger.

Jørn Jespersen (SF):

Jo, men det, der er interessant, er jo, hvorfor den indsigelse bliver frafaldet. Det er det, hele spørgsmålet drejer sig om. Der kan ministeren jo ikke bare sige, at det ved han ikke noget om, for det fremgår jo, at Direktoratet for Fødevarer-Erhverv har været indkaldt til et møde med Landsplanafdelingen.

Derfor har ministerens ministerium under alle omstændigheder en rolle, de har spillet, i forbindelse med, at denne indsigelse frafaldes, og det er det, vi spørger om: Hvilken rolle har det haft, og har ministeren været indblandet i det? Jeg kunne da godt forestille mig, at miljøministeren har en interesse i, at sagen forsvandt og gik over af sig selv i og med, at indsigelsen blev frafaldet. Det skete så, men hvorfor skete det? Det er spørgsmålet.

Miljøministeren (Hans Christian Schmidt):

Jo, jeg vil bare sige, at jeg kan oplyse, at min afgørelse i sagen i givet fald ville være faldet ud til fordel for etableringen af golfbanen. Mine medarbejdere havde efter en samlet vurdering af sagen fundet, at jeg burde støtte Stenløse Kommune.

Så spørger man mig og siger, at jeg så må kunne forklare, hvordan det i grunden kan være, at nogle andre opgiver deres indsigelse. Jamen det kan jeg da ikke, for hvis jeg gik ud til Skov- og Naturstyrelsen, så kan jeg oplyse, at Skov- og Naturstyrelsen vurderede de to alternative placeringer af golfbaner i Stenløse Kommune i forbindelse med ministeriets behandling af sagen. Det var styrelsens vurdering, at ingen af beskyttelsesinteresserne i de to områder var af national betydning.

Kl. 13.55

Jeg er nødt til at sige, at Skov- og Naturstyrelsen siger, at der ikke er nogen af de to, der har beskyttelsesinteresser af national betydning. Så er det i grunden lidt underligt, at man skal spørge miljøministeren: hvorfor en sådan indsigelse så holder op. Jamen hvordan skulle vi kunne det? Vi har jo ikke baggrunden for at gøre det.

Formanden:

Så er det fru Pernille Blach Hansen for et sidste spørgsmål.

Pernille Blach Hansen (S):

Jeg synes, at det er meget ærgerligt i spørgetimen i dag, at ministeren konsekvent holder sig til sine papirer og overhovedet ikke svarer på det, der er spurgt om. Der er spurgt om tre helt centrale ting, som ministeren stadig væk ikke har svaret på. Det må jeg så tage som udtryk for, at ministeren ikke vil svare. Det kan jeg bare ikke se umiddelbart er i ministerens egen interesse, medmindre der er et eller andet at dække over: Den mistanke får man jo efter sådan nogle ikkesvar.

De tre spørgsmål er: Hvorfor blev indsigelsen ændret? Det er relevant, fordi det skete, 20 dage efter at ministeren havde fået et brev fra den lokale Venstreborgmester, og fordi det skete, efter at Direktoratet for FødevarerErhverv havde været til møde med miljøministerens embedsmænd.

Det andet spørgsmål er: I Politiken i går fremgik det, at ministerens egen afdeling, Landsplanafdelingen, ved et møde med Stenløse Kommune havde været betænkelig og påpeget, at området rummer særlig værdifuldt landskab. Er det korrekt?

Det tredje spørgsmål, som ministeren overhovedet ikke har besvaret, og som jeg, hvis han ikke besvarer det den her gang, kun kan se som et udtryk for, at det så åbenbart er korrekt, er: Har ministeren drøftet det her med sine embedsmænd, fra han afleverer brevet i ministeriet, og til Direktoratet for FødevarerErhverv frafalder deres indstilling? Hvis ikke der kommer et svar, så må jeg tage det som et ja.

Miljøministeren (Hans Christian Schmidt):

Ja, jeg kan svare med det samme på det sidste. Fru Pernille Blach Hansen vil have, at jeg i dag her skal redegøre for, hvorfor Direktoratet for FødevarerErhverv har opgivet deres indsigelse. Jeg synes simpelt hen ikke, at det er fair, at jeg skal kunne svare på det. Når vi hele tiden i vores ministerium har haft den holdning, at her ingen grund var til at gå ind og sige nej. Hvordan kan man gøre det til noget mærkeligt, at et ministerium forfølger det synspunkt, som de har?

Landsplanafdelingen har over for mig oplyst, at de havde det møde med Stenløse Kommune. Efterfølgende havde de drøftelser med HUR, der ingen indvendinger havde, og derefter hav-

de de heller ingen indvendinger med hensyn til regionplanen. Og Skov- og Naturstyrelsen har oplyst, at de har undersøgt de to sager, og de har sagt, at der ingen beskyttelser var af national betydning.

Jeg kan altså ikke rigtig forstå, at når Skov- og Naturstyrelsen har vurderet, at ingen af beskyttelsesinteresserne i de to områder var af national betydning, hvorfor man så fastholder, at det er underligt, at Miljøministeriet fuldstændig følger de spilleregler, det skal?

Der er ingen indsigelse omkring det med den nationale betydning i beskyttelsesinteresserne. Planafdelingen siger, at de har undersøgt forholdene, og at der ingen grund er til at fastholde det her. Så siger man bagefter, at hvis ikke ministeren svarer på, hvorfor Direktoratet for FødevareErhverv har opsagt deres indsigelse, ja, så må vi have et problem. Jamen det er da ikke en fair måde, synes jeg, at diskutere det på, når fru Pernille Blach Hansen siger, at det skal jeg kunne redegøre for. Jeg redegør for hele mit ministerium, og det har jeg gjort.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Spørgsmål om fremme af forespørgsel nr. F 8:

Forespørgsel til økonomi- og erhvervsministeren [om Nordsøaftalen].

Af Keld Albrechtsen (EL) og Pernille Rosenkrantz-Theil (EL).
(Anmeldt 9/10 2003).

Formanden:

Hvis ingen gør indsigelse mod fremme af denne forespørgsel, betragter jeg Tingets samtykke dertil som givet. (*Ophold*). Det er givet.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Redegørelse nr. R 3:

Forhandling om ministeren for nordisk samarbejdes redegørelse om det nordiske samarbejde.

(Redegørelsen anmeldt 8/10 2003. Redegørelsen givet 8/10 2003. Meddelelse om forhandling 8/10 2003).

Forhandling

Jens Christian Larsen (V):

Jeg vil starte med at sige tak til ministeren for nordisk samarbejde for en meget grundlig skriftlig redegørelse om det nordiske samarbejde. Jeg vil først trække nogle områder frem fra redegørelsen, som vi i Venstre finder yderst væsentlige. Dernæst vil jeg fremføre nogle tanker om nordisk samarbejde i det nye Europa.

Vi deler ministerens oplevelse af, at det nordiske samarbejde er præget af dynamik og nytænkning. Det gælder også opfattelsen af den fremtidige udfordring med at udvikle den indbyrdes nordiske dialog om EU og den globale verden. Der bliver brug for smidighed, tolerance og pragmatisme. Og netop evnen til indbyrdes dialog i det nordiske kommer til vurdering, når Poul Schlüter på sessionen i Oslo i næste uge fremlægger resultatet af sit arbejde med forslag til nedbrydelse af grænsehindringerne mellem de nordiske lande.

Kl. 14.00

Det var et stærkt træk af det svenske formandskab at udpege netop Poul Schlüter til denne vanskelige opgave. Jeg tror meget på, at dette arbejde virkelig vil blive til nordisk nytte i fremtiden, og jeg ser med spænding frem til, hvordan Poul Schlüter vil foreslå de betydelige grænsehindringer løst for såvel individer, familier som virksomheder i Norden.

Vi ved, at der er et stort behov for det, især i områder som Øresundsområdet, men også i Nordjylland og på Bornholm. Det ser vi frem til en god løsning af. Vi hilser udviklingen i samarbejdet med nærområderne meget velkommen.

Det er naturligt, at samarbejdet med de baltiske lande ændrer karakter i forbindelse med landenes indtræden i EU. Det må også med rette kunne betegnes som resultatet af de sidste 10 års gode samarbejdsrelationer mellem de nordiske lande og Baltikum, at vi nu kan se frem til et intensivt og ligeværdigt samarbejde.